

Kristus in Cerkev 1

Krščansko teozofski spis št. 58/1
Razodeto po Franzu Schumiju (Francu Šumiju) od 1898 do 1905

Zgodovinska razlaga na podlagi Svetega pisma o Petrovem sedežu v Rimu

Prevedel in uredil Janko Žagar
www.novorazodetje.si 2026

Kazalo

Datumi omemb, leto je šteto po Jezusu

1. Vprašanje: »Ali je papež naslednik in zastopnik Petra?« (Schumi) 1
2. Pojasnilo Očeta za dvomljivce glede navedbe virov (Jezus) 6
3. Vprašanje: Ali je bila mogoča sočasna prisotnost dveh velikih apostolov v Rimu? (Schumi) 8
4. Pojasnilo Očeta o Petrovem sedežu, ki ni bil nikoli v Rimu. (Jezus, Schumi) 13
5. Očetova beseda o duhovnih voditeljih (Jezus) 16
6. Priloga: Odlomek iz »Dei Filius« 16
Opombe 17

Datumi omemb, leto je šteto po Jezusu.

34 - Spreobrnjenje Savla / Pavla

37 - Pregarjanje Pavla ([Apd 9,23–24](#))

42 - Luka, nekdanji učenec apostolov

43-44 - Peter ozdravi nekaj vernikov v Lidi in Jopi

44 - Umor Jakoba starejšega (brata Janeza Evangelista) in Peter v zaporu

44 - Smrt Heroda Antipe

48 - Peter v Arimateji napiše »[Pismo Hebrejcem](#)«

51 - Pavel in Jakob Alejski sta prisotna na drugi apostolski sinodi

51 poleti - Kefa / Peter je v Antiohiji

57, 6. julij - Peter napiše [Prvo Petrovo pismo](#)

57 jeseni - Pavel v Makedoniji napiše [Drugo pismo Korinčanom](#)

57 - Pavel v Korintu napiše [Pismo« Rimljanom](#)

58, 28. maj, binkošti - Pavel v Jeruzalemu

58, 1. junij - Pavlova aretacija v Jeruzalemu

59, 9. oktober - [Petrova smrt](#) v Babilonu v starosti 76 let

61 - Pavel v Rimu piše [Filipljanom](#)

63 - Luka piše [Apostolska dela](#) v Jeruzalemu

65 - Po 4 letih zapora in preganjanja kristjanov je bil Pavel umorjen v Rimu v starosti 66 let

160 - [Dionizij iz Korinta](#) (zmotno) razglasi Petra in Pavla za ustanovitelja svoje krščanske skupnosti

200 - [Gaj](#) (zmotno) pripoveduje o grobu Petra in Pavla v Rimu

420 - [Hieronim](#) v svojem delu [De Viris Illustribus](#) (str. 624) govori o Petrovi smrt leta 67 po Kr..

1. Ali je papež Petrov naslednik in predstavnik?

Izhodišče: Dva verska člena v papeški buli o nezmotljivosti papeža se glasita takole (1):*

14 Če kdo trdi, da sveti apostol Peter ni bil od Gospoda postavljen za prvega med apostoli in za vidno glavo celotne bojujoče se Cerkve, ali da je prejel le častni primat, ne pa primata resnične in lastne oblasti - naj bo izobčen!

15 Če kdo trdi, da sveti Peter po ustanovitvi Gospoda Kristusa ni imel stalnih naslednikov v prvenstvu nad celotno Cerkvijo - ali da rimski papež po božjem pravu ni Petrov naslednik v tem prvenstvu - naj bo izobčen!

Govori Franz Schumi

Rimska cerkev si je že zgodaj znala prizadevati za čast, da je prva krščanska cerkev na svetu. Da bi to dosegli je moral njihov škof veljati in biti imenovan za popolnoma pravega Kristusovega namestnika in s tem tudi pravega naslednika in predstavnika apostola Petra. In res, ves ugled, vsa moč, vsa domneva rimskega sedeža v katoliški cerkvi do danes temelji izključno na dejstvu, da toga in neomajna, kot da bi bila ta resnica utemeljena in dokazana na prvobitnih virih, trdi, da je rimski škof naslednik na prestolu apostola Petra.

Ta trditev je celo postala verski člen, kajti kdor ne veruje, da je bil Peter po samem Kristusu postavljen kot vidna glava celotne »bojujoče se Cerkve« in da ima sveti Peter v tem prvenstvu nad vso Cerkvijo stalne naslednike, ter da rimski papež ni po »božji« pravici naslednik Petra v tem primatu, »...naj bo preklet!« (glej: kanona XIV in XV o [nezmotljivosti papeža](#)). Besedo »bojujoča se Cerkev« si izposojajo iz Kristusovih besed: »Nisem prišel, da bi prinesel mir, ampak meč« ([Mt 10,34](#)). Vendar je Kristus s tem mislil boj proti »poželenjem mesa«; drugje pa pravi o meču: »Kdor prime za meč, bo z mečem pokončan« ([Raz 13,10](#)).

Druga besedna zveza: »po božanski pravici« (2*) je neutemeljena in se opira na papeški naslov »sveti oče«, ki ga nosi Jezus kot Bog v nebesih ([Jn 17,11](#)), in papež na Zemlji, kot da bi šlo za dve enakovredni avtoriteti!

(nadalje): »naj bo preklet«. Jezus je rekel: »Ne preklinjajte, ampak blagoslavlajte« ([Rim 12,14](#); [Mt 5,44](#)), papež pa preklinja v vsakem od 21 kanonov o nezmotljivosti in v vseh drugih kanonih, kjer je zapovedano verovanje. Običajno rimskokatoliški duhovniki pravijo: »Poslušajte mojo nauk in ne glejte mojih dejanj«, in to se tu (v dogmi) tudi uresničuje: »Vse preklinjamo, ki nam ne verjamejo, vendar ne upoštevamo učinka prekletstva (na nas same), kajti vsak glas ne pride v nebesa«.

Da bi rimskokatoliške dogme preskusili glede njihove notranje resnice, ljudstvu primanjkuje potrebnega znanja latinskega jezika, v katerem so napisane stare knjige cerkve zgodovine, pa tudi potrebnega znanja, da bi si lahko jasno razložilo posamezne stavčne zveze. Poleg tega v svoji ravnodušnosti in tradicionalni verski navadi ne čutijo niti najmanjšega zanimanja, da bi si sploh lahko predstavljali pomen tega vprašanja in njegove posledice za resnico vere.

Drugi (duhovniki) pa pustijo stvari takšne kot so, saj dobro razumejo, da glas posameznika ne doseže ničesar; po drugi strani pa radi pustijo vse nedotaknjeno, ker jim

ta vera zagotavlja dobro preskrbljenost in brezskrbno življenje brez dela - obenem pa se tako izognejo vsem posledicam, ki bi sledile takšni preiskavi in objavi. Da, modro se izogibajo vsemu, da ne bi izgubili svoje brezskrbne eksistence. To so torej bistveni razlogi, zakaj v rimskokatoliških krogih skoraj ni nobene luči o tem, ali je bil Peter v Rimu ali ne.

Ali je to hvalevredno - da bi kot majhni otroci verjeti vsaki pravljici kot resnici - si lahko vsak sam odgovori po lastnem razumevanju stvari. Jaz vam po svoji strani podajam odgovor, kot je zgodovinsko dokazano, in kot mi ga je Gospod na mojo prošnjo razodel v tej doslej še ne temeljito pojasnjeni zgodovinski resnici. To vprašanje se deli na dva dela, in sicer: vprašanje je:

»Ali je bil Peter kdaj v Rimu?«

»Če je bil v Rimu, ali je bil tudi škof tamkajšnje krščanske skupnost?«

Apostolska dela, ki bi nam o tem lahko dala informacije, segajo šele v leto 63 po Kristusovem rojstvu. - Po pripovedi papeških zgodovinopiscev (prim. [Patuzzi, Zgodovina papežev](#), str. 22) je Peter prišel v Rim leta 42; vendar Apostolska dela, ki sicer na začetku toliko in tako obširno govorijo o Petru - o tem tako pomembnem potovanju ne povedo niti besede!

Zagotovo je dokazano, da je bil Pavel v Rimu in da je tam pod cesarjem Neronom umrl mučeniške smrti; hkrati s Petrom, dodajajo papeški zgodovinopisci, in sicer po *Diario romano* leta 67. Pavel je bil po Apostolskih delih ([Apd 28,30-31](#)) tri leta v Rimu in je od tam pisal različnim verskim skupnostim in ljudem pisma, v katerih omenja več svojih prijateljev in privržencev; vendar o Petru ne piše niti besede.

Če bi bil (Peter) v Rimu kot »škof«, Pavel ne bi mogel mimo tega, da ga ne bi omenil, vsaj zato, da bi se pritožil nad njim, ker ga ne podpira pri njegovem delu, saj je izrecno dejal, da so tisti, ki jih omenja, »iz obreze... vsi moji sodelavci v Božjem kraljestvu in so mi postali tolažba« ([Kol 4,11](#)). Torej Pavel ne piše ničesar o tem, da bi bil Peter kadarkoli in prav v njegovem času v Rimu. Pavel tudi ne omenja nobene Petrove prednosti, temveč se ima za enakega drugim apostolom ([2Kor 11,5](#); [12,11-12](#)). Od tistih, ki so izšli iz obreze, so samo ti z menoj sodelovali za Božje kraljestvo in mi bili v tolažbo.

Rimsko-papeški zgodovinopisci so poleg tega spregledali, da je Peter kot Jezusov učenec zapustil ženo, otroke in dom ([Mt 8,19-20](#)), pozneje pa naj bi svojo ženo spet vzel s seboj ([1Kor 9,5](#)) in tudi sina Marka ([1Pt 5,13](#)), ker naj bi kot škof moral imeti lastno gospodinjstvo, ženo in otroke, ki bi morali biti zgled občestvu; sicer bi mu Kristusov nauk po Pavlovem razumevanju ([1Tim 3,1-7](#)) prepovedoval biti škof, torej nadzornik občestva. Pavel pripoveduje, da so apostole, Gospodove polbratje in Petra spremljale njihove žene ([1Kor 9,5](#)). Kje so žene in otroci naših rimskokatoliških škofov in celotnega duhovništva, saj po Jezusovem nauku, posredovanem po Pavlu, noben duhovnik, niti diakon, ne bi smel biti brez žene in otrok ([Tit 1,5-6](#); [1Tim 3,1-13](#))? Ali so to nasledniki apostolov, ki prepovedujejo tisto, kar je Kristus zapovedal po apostolih?

Strogi pristaši papeža svojo trditev o Petrovi navzočnosti v Rimu opirajo na 1. Petrovo pismo ([1Pt 5,13](#)). V tem pismu piše: »Pozdravljajo vas izvoljeni v Babilonu, pa tudi moj sin Marko.« Gospodje želijo, da bi se pod tem Babilonom razumelo mesto Rim. To veselje jim

lahko brez škode pustimo; ali jim to res prinaša čast, ni pa naša stvar, da presojamo. Jaz zgolj navajam vire, po katerih se Rim v duhovnem pomenu dejansko imenuje Babilon, in ti so:

V 17. poglavju Janezovega Razodetja je omenjena »velika vlačuga« ([Raz 17,1](#): vlačuga pomeni v duhovnem smislu vsakršno nečistost s svetom, to je vsako poželenje, čutnost, razpuščenost, razkošje in vse posvetno). Ta velika vlačuga prebiva v mestu, ki stoji na sedmih gorah ([Raz 17,9](#)), kar pomeni veliko mesto Rim (tako v času Rimljanov kot pod svetovno oblastjo papežev), kajti to je imelo oblast nad kralji Zemlje ([Raz 17,18](#)), in to mesto se imenuje Babilon, to je »zmešnjava«, prebivališče hudičev in skladišče vseh nečistih duhov ([Raz 18,2](#) in [10](#)).

Toda pod »Babilonom« v 1. Petrovem pismu ni mišljen Rim, temveč Bagdad (zgodovinski Babilon je blizu Bagdada) v Siriji (današnji Irak), kar bomo videli v nadaljevanju.

Tako od neposrednih sodobnikov, od očividcev in ušesnih prič, nimamo nikakršnega resničnega in veljavnega pričevanja za Petrovo navzočnost in škofovsko službo v Rimu. Poglejmo si torej druge, bolj oddaljene prič.

[Klemens I.](#), rimski škof (izvoljen leta 91, umrl okoli leta 100 po Kr.), učenec apostola Petra (po papeški zgodovini; oče Jezus zanika resničnost teh navedb), piše v enem od dveh pisem Korinčanom in pripoveduje o Pavlu in Petru ter o njunem mučeništvu. Pravi takole: »Peter je bi zaradi krivične gorečnosti svojih sovražnikov ne enkrat, ne dvakrat, temveč večkrat preganjan, in po tem mučeništvu je vstopil v večno slavo.«

Tukaj (v tem pismu 3*) se govori le na splošno o Petrovem trpljenju; nikjer pa ni niti z eno besedo omenjeno, da bi bil Peter v Rimu ali da bi bil rimski škof. Prav tako ni rečeno, da je svoje mučeništvu pretrpel v Rimu; sploh ni navedeno kaj to mučeništvu obsegalo in kje ga je Peter doživel.

Okoli leta 160 (umrl okoli 200 po Kr.) se kot priča pojavi škof [Dionizij iz Korinta](#). Ta pripoveduje, da sta Peter in Pavel skupaj ustanovila skupnost v Korintu in od tam odšla v Rim, kjer sta skupaj delovala in tam tudi umrla. Neresničnost tega pričevanja je očitna. Najprej nam sam Pavel zagotavlja, da je bil edini ustanovitelj skupnosti v Korintu, in sicer posebej v 1., 2., 3., 4. in 5. poglavju svojega [prvega pisma](#) ter v 1. poglavju, [19. vrstici](#) svojega drugega pisma Korinčanom, kjer navaja tiste, ki so Korinčanom oznanjali evangelij: »Kajti,« pravi, »Božji Sin Jezus Kristus, ki je bil med vami oznanjen po nas - po meni, Silvanu in Timoteju,« itd.

Pavel poleg tega v teh dveh pismih, v katerih izobčuje in ponovno sprejema vernike, daje zapovedi o zakonu, svetuje glede devištva, možnosti za obhajanje svetega obhajila, za pridiganje, molitev, prerokovanje itd. v mestnih zborih, pokaže se kot edini voditelj v korintski skupnosti in pri tem niti z eno besedo ne omeni Petra. Prav tako je neresnično tudi vse drugo, kar Dionizij pravi o Petru, o njegovi navzočnosti v Rimu in o njegovi tamkajšnji smrti, kakor kažejo doslej omenjeni in še naslednji viri.

Okoli leta 200 po Kr. nastopi kot priča neki rimski starešina z imenom [Cajus](#). Ta pripoveduje, da v Rimu celo kažejo kraje, kjer naj bi Peter in Pavel umrla in bila pokopana: Peter naj bi počival [pri Vatikanu](#), Pavel pa ob cesti proti Ostiji. Tako se je že zgodaj začela propaganda za zgodbo, ki se nikoli ni zgodila, vendar si je sčasoma priborila veljavo resnice.

Nesešita Kristusova obleka, za katero so vojaki metali žreb, se je iz enega samega primerka pomnožila na pet, saj obstaja po en primerek v Argenteuilu (4*), v Santiagu, v Rimu, v Furlaniji in v [Trierju](#) - in vsi so opremljeni s papeško bulo o pristnosti! Katera med njimi je torej prava?! - Od takšnih oblek, ki se na tak način množijo gotovo nobena.

Ni mogoče razložiti, kako bi lahko Petru, ki naj bi bil po poganskem sodišču obsojen kot zločinec, namenili tako ugleden grob, in to povsem v bližini cesarskih vrtov, pri velikem cirkusu, kjer so potekale slavnostne rimske igre? Končno, kako to, da vsi pisci in priče, ki so živeli 200 let pred Gajem, niso o tem spregovorili niti besede, in šele skoraj 200 let zatem je bil Gaj prvi in edini, ki nam je o tem sporočil novico, in to tako natančne novice? Iz katerih virov, od katerih prič je sploh črpal svoja poročila?

Origen (254) in [Evzebij iz Cezareje](#) (340) nam oba pripovedujeta, da je bil Peter v Rimu na lastno željo križan z glavo navzdol, in sicer zato, ker je v svoji ponižnosti odklonil, da bi bil preveč podoben svojemu Gospodu in Učitelju. Ta dva pisca sta temelj, kot bomo videli v nadaljevanju, iz katerega je rimska cerkev črpala svojo zgodbo o Petru. - Iz tega je

mogoče sklepati, da je o Petrovi usmrtitvi krožilo ljudsko izročilo, le kraj, kjer naj bi se to zgodilo, ni bil več znan.

[Papež Liberij](#) (352 - 366) je sestavil seznam papežev in navaja, da je Peter vladal 25 let, 1 mesec in 9 dni (od leta 42 do leta 67). To drži: saj je bil Liberij po svojem ravnanju tako proti, kot za arianizem »nezmotljiv« heretik in je bil kot tak pozneje razglašen za »svetega«.

[Hieronim](#) (umrl leta 420) v *De viris illustribus* («Katalog cerkvenih piscev») navaja, da je Peter v 14. letu vladanja cesarja [Nerona](#), to je leta 67 po Kr., umrl na križu.

Navajanje starih cerkvenih piscev, t.i. cerkvenih očetov, je bilo sicer opravljeno iz znanstvenih razlogov, vendar se postavlja vprašanje: kako naj bi možje, ki so živeli 50, 100, 150, 200, 300 ali 350 let pozneje in daleč od kraja apostolskega delovanja, lahko kaj zanesljivega vedeli in to tudi pričali, saj iz zgodovine vemo, da se vse novice, ki prihajajo od daleč in se prenašajo od ust do ust, povsem izkrivijo in se okrasijo z bajkami?

Držimo se Svetega pisma, saj je kljub manjšim popačenjem s strani papežev itd. skupaj z novim Očetovim razodetjem edini zanesljiv vir, ki je po [Tomažu Akvinskem](#) (*Summa Theologiae I, q. 1, a. 8*) »prvi vir vere, iz katerega mora biti dokazano vsako učenje, če naj velja za veljavno«.

Prvi rimski škof je bil po dokumentirano soglasnem starem izročilu [Irenej](#) (umrl leta 202), [Evzebij](#) (umrl leta 340), Rufin in Apostolske konstitucije iz 4. stoletja: Lin, omenjen v [2. pismu Timoteju 4,21](#), je bil Pavlov učenec. (Oče Jezus to zanika; prav tako v Apostolskih delih tega nikjer ni mogoče videti.)

Prvi rimski škof je bil po dokumentirano enotnem starodavnem izročilu Irenej (umrl je leta 202), Evzebija (umrl je leta 340), [Rufinus](#) in po apostolskih konstitucij iz 4. stoletja [Lin](#), ki je omenjen v 2. pismu Timoteju [4,21](#) in je bil Pavlov učenec. (Oče Jezus to zanika; to prav tako iz Apostolskih del ni nikjer razvidno.)

* * *

Šibko in klavrno je pričevanje in dokazovanje, ali je bil Peter sploh kdaj v Rimu, vendar pa dokazi niso nič bolj prepričljivi, ko gre za vprašanje, ali je Peter v Rimu opravljal škofovsko službo. Pričevanja, namesto da bi to dokazovala, si le nasprotujejo in to zanikajo, medtem ko nasprotni dokazi širijo svetlobo resnice, pred katero se mora temna laž umakniti.

* * *

Po teh razpravah prehajamo k odločilnim virom, ki so za nas merodajni, ker so zanesljivi; kajti pri vsaki zgodovinski dejanskosti gre predvsem za pričevanja sodobnikov: očividci in ušesne priče so namreč glede resničnosti dogodkov nasploh vedno najboljši in največkrat edini zanesljivi poroki, če niso bili kakorkoli pristranski in niso delovali za lastne cilje, kakor so to tu in tam storili rimski klerikalni zgodovinarji (prim. *Pseudoisidorian Decretals*; ponaredbe samostanskih listin od 9. stoletja dalje itd.). Naši viri so torej naslednji:

Naslednje in gotovo edino veljavno pričevanje o naših dveh vprašanih bi nam dala [Apostolska dela](#) evangelista Luka. Toda, dragi bralec, vzemi v roke Novo zavezo - latinsko, nemško ali grško, vse je isto -, odpri Apostolska dela, prelistaj jih od zgodnjega jutra do pozne noči in skrbno preberi vseh 28 poglavij z njihovimi 1005 verzi, pa ne boš od prve do

zadnje besede našel niti najmanjše omembe Petrove navzočnosti v Rimu; o Petru se namreč govori le do 12. poglavja, in sicer do zgodbe njegove osvoboditve iz ječe (leta 44). Celoten nadaljnji drugi del Apostolskih del, od 13. poglavja do konca, pa se ukvarja izključno s Pavlom in se konča prav z njegovim prihodom v Rim.

Vendar pa je mogoče s pomočjo uporabe in primerjave različnih virov pridobiti vpogled in razumevanje dejstva, da končno izgine vsak dvom in se jasna ter dokazana resnica pokaže, kakor to dokazujejo naslednje študije virov.

Leto 34 po Kr. Nedolgo po kamenjanju diakona (ali miloščinarja) Štefana ([Apd 7,54-60](#)), ki se je po Svetem pismu javno zgodilo leta 34 po Kr. (na veliko noč med 22. in 28. aprilom - prim. [Apd 6,9](#) do [8,4](#); Graßmann, Geschichte des Gottesreiches II, zvezek 109) je sledilo spreobrnjenje mladeniča (tj. mladega, še neporočenega moškega, ki je bil po poklicu izdelovalec preprog (Prim. [Apd 18,3](#)). Zato izraz 'mladenič' tukaj ne pomeni golobradega fanta, tako kot Jezusov učenec ali šolar ne pomeni šolarja, 'učenec' Peter pa je bil leta 33 star petdeset let in kljub temu 'učenec' ali 'šolar') Savel iz Tarsa. Savel je bil (takrat) star 35 let po sporočilu, ki mi ga je dal nebeški Oče (Jezus se je imenoval Bog Oče po svojem Duhu ljubezni, Bog Božji Sin po svoji modrosti, Sveti Duh po svoji Božji vsemogočnosti); in njegovo spreobrnjenje pred in v Damasku se je zgodilo 26. avgusta leta 34.

2. Pojasnilo Očeta za dvomljivce glede navedbe vira

22. julij 1900

Govori Jezus Kristus

1 Danes ljudje verjamejo le temu, kar preberejo iz starodavnih svetih spisov, kot je Biblija, in zavračajo vsako razodetje, ki ne prihaja iz Svetega pisma.

2 Ta vrsta skeptičnega krščanstva dokazuje, da takšni skeptiki ne živijo po Mojem nauku, ki so ga Moji apostoli in učenci prek Nove zaveze posredovali prihodnjim rodovom. Nikakor ni dokaz modrosti ([1Kor 1,1-20](#)), da se postavljajo proti Mojim besedam, ki jih dajem po svojih [medijih](#), nekoč imenovanih preroki in prerokinje, ter jih razglašajo za lastne izmišljotine takšnih ljudi.

3 Nekoč sem govoril po prerokih, pa tudi po preprostih ljudeh, na primer Simeonu in Ani v templju ([Lk 2,25-36](#)) in štirih hčerah učenca Filipa. ([Apd 21,9](#))

4 Nekoč sem rekel svojim učencem: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« ([Mt 28,20](#)) Če bi s tem mislil le svoje apostole, bi moral reči: Jaz sem z vami, dokler živite na svetu; kajti Moji apostoli niso pričakovali konca sveta, ampak so umrli kot vsi drugi ljudje, po koncu svojega zemeljskega časa preizkušnje in učenja v telesu. Iz tega lahko vsakdo razume, da sem govoril na splošno za vse svoje otroke, ki živijo po Mojem nauku. Kajti samo s temi imam stik in ti slišijo Moj preroški glas. ([2Pt 1,19](#); [Gal 1,11-12](#))

5 Jaz sem duhovni oče vseh ljudi na svetu in pri Meni ni nikogar, ki bi bil privilegiran, ker Moj lastni duh prebiva v vsakem posameznem človeku ([1Kor 3,16](#); [6,19](#); [2Kor 6,16](#); [Rim 8,11](#)) in zato ne morem ljudi ljubiti različno, ker so vsi iz Mene in jih Jaz vodim. Če so torej nekateri izbrani, da z njimi komuniciram po notranji besedi, to ne pomeni, da so pri Meni

vrednejši od drugih ljudi, temveč da takšni izpolnjujejo pogoje, ki so jim postavljeni za dosego Božjega kraljestva, medtem ko drugi, s katerimi ne morem govoriti kot »Oče«, še vedno živijo preveč posvetno in svojo dušo preveč vežejo na materijo.

6 Ne smete dvomiti, da Jaz komuniciram s svojimi otroki, ki Me ljubijo, temveč morate spoznati, da še niste izpolnili življenjskih pogojev, po katerih bi lahko tudi z vami komuniciral. Le z izpolnjevanjem Mojega nauka in hojo po Mojih stopinjah vam bo uspelo stopiti v stik z Menoj, kajti Jaz sem bil, sem in bom večno isti Oče, do katerega lahko pridete po Jezusovih krepostih ([Jn 14,6](#); primerjaj tudi [Apd 2,16](#) in dalje, kajti ta veliki čas se je že začel. Jezusove kreposti poiščite v krščansko-teozofskem [molitveniku](#)). Amen!

7 Leto 37 po Kr.: »Savel je po svojem spreobrnjenju leta 34 tri leta večinoma ostal v Damasku in tako silovito oznanjal krščanski nauk, da so mu neverni Judje leta 37 po Kr. stregli po življenju, da bi ga ubili ([Apd 9,23-24](#)), in je [Aretas](#), kraljevi deželni uzpravitelj, dal varovati mestna vrata, da bi ga prijeli. Savla pa so spustili v košari skozi okno v mestnem obzidju, tako da jim je ušel ([2Kor 11,32](#)), nato pa je odšel v Jeruzalem, da bi videl Petra ([Gal 1,18](#)). Pri Petru je ostal 15 dni ter se pogovarjal z njim in z Jakobom, Alfejevim sinom; drugih apostolov pa ni videl ([Gal 1,19](#)). Ko pa je Savel molil v templju, ga je Gospod pozval, naj zapusti Jeruzalem, in ga izbral za »apostola poganov«, kakor sam pripoveduje ([Apd 22,17-21](#)). Tudi z grškimi Judi se je začel prepirati; ker pa so ga hoteli ubiti, so ga učenci leta 37 po Kr. poslali v njegovo rojstno mesto Tarz v Kilikiji ([Apd 9,30](#); Graßmann 1 c. 109).

8 Leto 43 in 44 po Kr.: Zgodovina apostola Petra od leta 43 do leta 44 je naslednja: Peter je pogosto odhajal iz Jeruzalema v okoliška mesta in skupnosti, ozdravljaj bolne in spreobračal Jude. Tako se je tudi leta 43 v zimskem času odpravil na morsko obalo in prišel v Lido. Tam je ozdravil hromega Eneja, v Jopi obudil Tabito od mrtvih in bival v Jopi pri usnjarju Simonu do konca februarja 44 (po Očetovem razodetju; - prim. [Apd 9,32-43](#); Graßmann 1 c. 109 [559]).

9 V Cezareji je živel pobožen stotnik italijanske čete po imenu Kornelij. Njemu je bilo na njegovo prošnjo po angelu razodeto, da je bila njegova molitev uslišana. Kornelij je nato po Božjem ukazu poslal tri poslanca k Petru in ga prosil, naj pride k njemu; hkrati je Peter v zamaknjenju trikrat prejel zapoved, naj ne imenuje nečisto, kar je Bog očistil. Zato je v začetku marca leta 44 skupaj s poslanci odšel h Korneliju, njemu in njegovim spremljevalcem oznanjal odrešenje - in glej, Sveti Duh je prišel na vse, ki so poslušali, tako da se Peter ni mogel upreti, da jih ne bi krstil ([Apd 10,1-48](#)). Judovski kristjani v Jeruzalemu so Petra zaradi tega poklicali na odgovornost, vendar jih je prepričal, da so tudi pogani poklicani v Božje kraljestvo ([Apd 11,1-18](#); Graßmann 1.c. 109 [560]).

10 Leto 44 po Kr.: Med velikonočnim praznikom leta 44 po Kr., ki je trajal od 22. do 28. marca, da judovski kralj [Herod Agripa I.](#) (Antipa) usmrtiti Jakoba Starejšega, brata evangelista Janeza, Petra pa vrže v ječo. Toda angel Petra osvobodi; ta se pokaže skupnosti in nato takoj zapusti Jeruzalem, da bi se izognil Herodovemu preganjanju.

11 Herod se nato odpravi v Cezarejo, vendar ga je tam, ko mu ljudstvo izkazuje božansko čast in sam ne izkaže časti Bogu, Bog kaznoval z boleznijo črvov ter kmalu po veliki noči leta 44 po Kr. umre ([Apd 12,1-25](#); prim. [Jožef Flavij](#), [Judovske starine 19, 8, 2](#) in [Judovska](#)

[vojna 2, 11, 6](#); Graßmann, *Zgodovina Božjega kraljestva*, II. zvezek, str. 109).

12 Postavlja se vprašanje: »Če se je Peter (po rimskih kanonih) od leta 42 do 67 neprekinjeno zadrževal v Rimu, kako je lahko bil leta 44 v Jeruzalemu ujet in vržen v ječo?!«

13 To je prvi dokaz neresničnosti rimskega zgodovinskega poročila.

14 Leto 48 po Kr.: Letnici 44 in 51 dokazujeta, da se je Peter v tem času zadrževal v Jeruzalemu.

15 Aprila leta 48 se je Peter zadrževal v Arimateji pri dobro znanem [Jožefu iz Arimateje](#); ta ga je nagovarjal, naj napiše znamenito pismo Hebrejcem, ki ga je zapisal njegov sin Marko, od katerega izvira tudi Evangelij po Marku (po Očetovem razodetju; tudi v [»sveti Trojici« 37](#)).

3. (vprašanje): Ali je bilo hkratno bivanje obeh velikih apostolov v Rimu možno?

Govori Franz Schumi

Leta 51 po Kristusu, 14 let po prvem potovanju apostola Pavla v Jeruzalem ([Gal 2,1](#)), Pavel skupaj z Barnabom in Titom odpotuje na veliki apostolski zbor v Jeruzalem, kjer se sreča s tremi stebri Cerkve: Jakobom, sinom Alfejevim, Simonom Petrom in Janezom, ki so takrat vodili skupnost v Jeruzalemu. Jakob se že na tem zboru pokaže kot dejanski voditelj skupnosti v Jeruzalemu ([Apd 15,1-29](#); [Gal 2,1-10](#)).

Nato je spregovoril Jakob, sin Alfejev, in apostoli ter skupnost so sprejeli sklep, ga zapisali in ga prek Judasa Barsabasa in Silasa poslali v Antiohijo, da se poganom, ki postanejo kristjani, ni potrebno obrezati. S tem je bilo vprašanje, na kakšen način naj pogani postanejo kristjani, dokončno rešeno - in Pavel je lahko kot apostol poganov začel svoje velike misijonarske poti. (Graßmann 1. str. 109 [561])

Tu se jasno razkriva luč resnica, da Peter nikoli ni bil v Rimu:

Prvič: Pavel pripoveduje v pismu Galačanom ([1,18](#)), da je tri leta po svojem spreobrnjenju prišel v Jeruzalem k apostolom in tam ostal 15 dni; to je bilo leta 37 po Kristusu.

Drugič: Nadalje Pavel piše Galačanom ([Gal 2,1](#)), da je po preteku nadaljnjih 14 let znova prišel na apostolski zbor v Jeruzalem. Ker je ta zbor, kot dokazuje Graßmann v svoji *Zgodovini Božjega kraljestva II, str. 109 (562)*, potekal v prvi polovici leta 51, se je torej Pavel spreobrnil 17 let pred letom 51, torej v drugi polovici leta 34 po Kristusu. Na tem zboru je bil prisoten tudi Peter, ki namesto o Rimu ali o potovanju iz Rima v Jeruzalem pripoveduje o svojih doživetjih na svojem misijonskem potovanju v Cezareji. Torej je Peter še vedno živel v svoji domači deželi in ne v Rimu, ter je tam opravljal svoja misijonarska potovanja, med katerimi je bilo zadnje v Cezarejo.

Da Peter ni imel nobene prednosti pred drugimi apostoli, dokazuje odlomek iz Apostolskih del [8,14](#), po katerem so apostoli poslali Petra in Janeza v Samarijo kot pomoč Filipu, po čigar prizadevanju je Samarija sprejela Božjo besedo in se dala krstiti, da bi ta dva apostola molila za krščene, da bi prejeli Svetega Duha.

Skupnost v Jeruzalemu je Petra, Janeza in Jakoba res imenovala trije stebri skupnosti, vendar ne kot pa tri papeže ([Gal 2,9](#)).

V drugi polovici (po navedbi Očeta) leta 51 po Kristusu je Kefa (Peter po grško) prišel v Antiohijo in jedel s pogani. Ko pa so prišli nekateri od Jakoba, se je umaknil in se ločil od njih iz strahu pred obrezanimi (oziroma Judi). S tem je zapeljal tudi druge, zato ga je Pavel ostro obsodil in ga javno grajal ([Gal 2,11-14](#)): »Če ti, ki si Jud, živiš po pogansko in ne po judovsko, zakaj siliš pogane, da živijo po judovsko?«

Tu se zastavlja vprašanje: Kaj naj bi imel Peter v Antiohiji, prestolnici Sirije, opraviti, če bi bil škof v Rimu?! Tako vidimo, da vsako poročilo o Petru kaže nasprotno od tega, kar trdijo rimski papeški zgodovinarji.

Pred aretacijo Pavla v Jeruzalemu 1. junija 58 po Kristusu (Graßmann, *Geschichte des Gottesreiches*, II. zvezek [566]) je Pavel – torej tri leta pred svojim prihodom v Rim (glej leto 61) - že leta 57 po Kristusu iz Korinta napisal skupnosti v Rimu dolg in vsebinsko bogato pismo. Čeprav v njem navaja 30 do 40 oseb, ki naj bi jih ozdravili, Petra nikjer ne omenja. To je torej zagotovo tehten razlog za sklep, da Peter preprosto ni bil v Rimu in tudi ni bil rimski škof, saj je moral Pavel Rimljane poučevati, ker Peter tega ni storil.

Ob binkoštih leta 58 po Kristusu, ki so padli na 28. maj, je Pavel prišel v Jeruzalem. Prvi dan (torek, 28. maj) je obiskal Jakoba, sina Alfejevega (po navedbi Očeta), ki ga je našel na čelu skupnosti v Jeruzalemu, medtem ko so Peter, Janez in drugi apostoli delovali zunaj Jeruzalema.

Četrty dan (sobota 1. junij) je Pavel zaradi verskega spora z Judi prišel v roke rimskim oblastem ([Apd 21,27](#); Graßmann, nav. delo [566]) in bil zaprt. Ker je zahteval zaslišanje pred cesarjem, je bil po skoraj treh letih zapora spomladi leta 61 po Kristusu prepeljan v Rim na zaslišanje pred cesarjem.

Pri tem tako pomembnem dogodku pogrešamo Petra v Jeruzalemu; in nadaljnji viri za leta 61 do 63 ne vedo ničesar o Petru v Rimu. To je vendar usodno protislovje, da vsi sodobni viri nasprotujejo trditvi, ki se zdaj tako odločno zagovarja, da je bil Peter v Rimu in tam prvi škof.

Če bi bilo res, da je Peter, kot se trdi (prim. [Patuzzi](#), *Zgodovina papežev*, str. 22), od leta 42 do 67 po Kristusu, torej celih 25 let, preživel v Rimu, bi se tam nujno moral srečati s Pavlom; prav tako bi Pavel gotovo moral slišati zanj, še posebej zato, ker v Rimu ni bil pod strogim varstvom in je bil v živahnem stiku s krščansko skupnostjo v Rimu, kot nam govorijo Apostolska dela. ([Apd 28,31](#))

Srečanje dveh najpomembnejših apostolov bi bilo preveč pomembno, da bi ga Apostolska dela lahko zamolčala. Pavel pa iz Rima piše Galačanom, Efežanom, Filipljanom, Kološanom in Tesaloničanom ter Timoteju in Filemonu, in v vseh teh pismih Petra sploh ne omenja; da, vsem pošilja pozdrave, zlasti najbolj izjemnim kristjanom v rimski občini; le od Petra ne sporoča niti enega pozdrava, kar bi bilo mogoče le, če bi bil Peter v Rimu, ali celo, če bi bil škof rimske skupnosti.

»Ko so bratje (v Rimu) slišali o nas (da smo prispeli), so nam prišli naproti vse do Apijevega foruma in do Treh tavern. Ko jih je Pavel zagledal, se je zahvalil Bogu in (znova) opogumil.« ([Apd 28,15](#))

Če bi bil v tem času Peter v Rimu in hkrati tamkajšnji škof, bi bilo gotovo omenjeno veliko dogajanje, da bi Peter skupaj z brati prišel Pavlu naproti, da bi ga pozdravil in sprejel kot velikega stanovskega sodelavca v apostolatu. Toda o tem ni niti najmanjše omembe, čeprav sta bila Peter in Pavel v prijateljskih odnosih, saj Peter v svojem drugem pismu: Pavla imenuje za ljubljenega brata in njegova pisma priporoča vernikom. ([2Pt 3,15](#))

Pavel piše pozimi leta 61 po Kr. iz Rima Filipljanom, da je bilo njegovo delo pri oznanjanju evangelija za razvoj rimske skupnosti uspešno: »Vendar vas želim obvestiti, bratje, da je to, kar se dogaja z mano, še bolj prispevalo k širjenju evangelija; tako da se je po vsem (dvoru) taboru (cesarske) straže in drugod povsod razširila vest, da nosim svoje vezi (ali okove) zaradi Kristusa; moje vezi so mnoge brate v Gospodu opogumile, da se še odločneje upajo brez strahu oznanjati Božjo Besedo«. ([Flp 1,12-14](#))

To poročilo torej očitno nasprotuje prisotnosti in poučevanju Petra v Rimu kot škofa, saj se je šele s Pavlom začela širiti cerkev v Rimu in šele zaradi Pavlove odločnosti so si tudi drugi upali javno oznanjati evangelij. Kje je bil Peter v Rimu od leta 42 do 61, torej celih 19 let, da nihče ni vedel ničesar o njem in ni bilo niti sledu o njegovem poučevanju? Petra poznamo iz Apostolskih del kot drznega govornika in razširjevalca evangelija. Ali se res 19 let v Rimu ni upal pokazati niti spregovoriti? Tu sta resnica in laž prišli na dan. Sveto pismo kaznuje rimske zgodovinarje.

Pavel je v pismu Rimljanom leta 58 rekel: ([Rim 1,11-15](#)): »Zelo si želim, da bi vas videl, da bi vas okrepil s posredovanjem duhovnih darov; to je, da bi se med seboj spodbujali v vaši sredi s pomočjo vaše in moje vere«. Ta Pavlova beseda jasno dokazuje, da v Rimu ni bilo niti verskega učitelja, še manj pa škofa Petra, saj sicer Pavel ne bi mogel govoriti tako, kot bi govoril skupnosti, ki nima lastnega voditelja. In da takrat v Rimu ni bilo nobenega nadzornika skupnosti (škofa) ali verskega učitelja, mi je razodel Oče Jezus. - Pavel nadaljuje: »Dolžan sem Grkom in Negrkom (Rimljanom), izobraženim in neizobraženim. Če torej gre zame, sem pripravljen tudi vam v Rimu oznanjati evangelij«.

Ta Pavlova izjava, da je naklonjen oznanjevanju evangelija Rimljanom, potrjuje zgornje pojasnilo Očeta, da v Rimu ni bilo niti Petra niti drugega oznanjevalca evangelija, saj bi bil sicer Pavel v Rimu odveč. Po Očetovi razlagi so kristjani v Rimu prosili Pavla, naj jim pride oznanjati evangelij, od tod izvira njegovo Pismo Rimljanom, v katerem (verz 15, kot zgoraj) jim obljublja, da je pripravljen priti jim oznanjati evangelij. Po njegovem prijetju, ki se je zgodilo v Jeruzalemu zaradi verskega spora, se mu je ponoči prikazal Gospod in rekel: »Bodi dobre volje, kajti kakor si v Jeruzalemu pričeval o Meni, tako moraš pričevati tudi v Rimu. ([Apd 23,11](#))

Pavel je svoje stališče izrazil tako, da je v drugem pismu Korinčanom in v pismu Rimljanom omenil, da ne posega v delo, kjer so že drugi dejavni.

V drugem pismu Korinčanom, poslanem jeseni leta 57 po Kr. iz Makedonije (5. novembra 57 je bilo pismo končano - glej [Martin Luther v onstranstvu 35,4](#) - in takoj poslano po navodilih Očeta Jezusa), je napisal: »Tako da tudi mi, poleg vas, oznanjamo evangelij in se ne hvalimo v tujem okrožju, kar je bilo že doseženo.« ([2Kor 10,16](#)) Ali kot bi rekli danes: »Okrasiti se s perjem tujih«. Pismo Rimljanom je bilo poslano jeseni leta 57 po Kr. iz Korinta in tu pravi isto, v skladu s svojim značajem.

»A jaz sem oznanjal evangelij ne tam, kjer je bil Kristus (že) znan, da ne bi gradil na tujem temelju. ([Rim 15,20](#))

Glede na ti dve trdni izjavi se Pavel ne bi pojavil v Rimu, če bi pred njim Peter ali kdo drug javno oznanjal Kristusovo učenje.

Čeprav je Peter še živel, ko je v Rimu že obstajala krščanska skupnost, Peter ni nikoli nič storil ali prispeval k ustanovitvi rimske cerkve. Rimska skupnost se je začela oblikovati po Kristusovi smrti, ko so v Rimu izvedeli za Kristusovo vstajenje. V Rimu je bilo namreč veliko ljudi, ki so se v Kristusovem času zadrževali v Judeji in okoliških pokrajinah zaradi različnih zadev in opravil. Ti so prihajali na Jezusove pridige in mnogi med njimi so se spreobrnilo iz svojega poganstva. Ko so se vrnilo v Rim, so pripovedovali, kaj so doživeli in izvedeli, in tako se je krščanska vera v Rimu začela širiti. Posamezniki in cele družine so postali kristjani.

Končno je v Rim prišla novica o Kristusovem križanju in vstajenju, kar je v Rimu povzročilo veliko govoric. Mnogi so javno pripovedovali, da so bili osebno prisotni na teh pridigah in da so govorili z Jezusom, s čimer so se verniki prepoznali in se združili ter postali nova verska sekta.

Iz Jeruzalema so v Rim ponovno prihajale novice o tem, kaj počnejo apostoli in učenci ter kako se v Jeruzalemu oblikuje krščanska skupnost, zato so se tudi v Rimu prijatelji in pripadniki krščanstva tesneje povezali. Vendar niso imeli vodje, ker nihče ni bil dovolj izobražen v novi veri. Zbirali so se, prirejali ljubezenske pogostitve, molili in peli, a do ustanovitve trdne skupnosti je minilo še veliko časa.

Ko je Pavel leta 61 prišel v Rim, je bilo tam sicer že veliko kristjanov, a še nobenega rimskega škofa. Zato v svojih pismih sicer omenja imena več rimskih kristjanov, nikoli pa škofa, ker ga še ni bilo. In Pavel, kot zapornik in v verigah, ni mogel biti imenovan za škofa, v slovenščini: »nadzornika skupnosti«.

Iz tega je razvidno, da v Pavlovem času v Rimu (od leta 61 do 65) niti javni verski učitelj niti škof ni vodil Kristusovih vernikov.

Če bi bil Peter že od leta 42 v Rimu, bi kot apostol hkrati vodil cerkev kot škof in bi se uprl Pavlu, da bi brez njegovega dovoljenja poučeval v njegovi in od njega ustanovljeni cerkvi; tudi drug škof ali cerkveni nadzornik bi storil enako; in za Pavla bi bilo, ne glede na njegovo božansko poslanstvo ([Apd 23,11](#)), nečastno in v nasprotju z zgornjimi pismi, če bi se zdaj kot vsiljivec pojavil kot učitelj proti Petru ali drugemu že obstoječemu škofu skupnosti.

Ti dve pismi sta preveč prepričljivi, da bi se v prid rimski zgodovinski potvorbi - Pavla želelo označiti za človeka brez značaja.

* * *

Luka, zdravnik ([Kol 4,14](#)), rojen v vasi, ki danes ne obstaja več, v okolici Jeruzalema, je bil od leta 42 učenec apostolov. Potoval je na isti ladji, ki je Pavla kot ujetnika peljala v Rim, in je bil njegov sodelavec ([Filemon 1,23-25](#)) v Rimu.

Luka je januarja leta 63 zapustil Rim in se vrnil v Jeruzalem, kjer je zapisal zapiske za svoj evangelij in Apostolska dela, ki jih je dokončal leta 63. (Po poročilih Očeta je bil Luka

leta 63 v Kafarnaumu kamenjan; zato se njegova Apostolska dela segajo le do leta 63). O tem poroča svojemu prijatelju Teofilu, ki je v svojem rojstnem mestu Atenah poučeval evangelij, (po poročilih Očeta) kot sledi: »Ker so se že mnogi lotili urejanja in zapisovanja pripovedi o dogodkih, ki so se zgodili med nami. Kakor so nam to izročili tisti, ki so bili od začetka očitvidci in služabniki Besede (tj. apostoli). Zato sem menil, dragi Teofil, da ti to po vrstnem redu opišem, potem ko sem vse natančno raziskal od samega začetka, da bi se prepričal o resničnosti besed, ki si jih slišal (iz Pavlovih ust).« ([Lk 1,1-4](#))

Ker je bil Luka očitvidec Pavlovega prihoda v Rim in njegov sodelavec pri Božjem delu skoraj dve leti, bi moral v vsakem primeru v svoji Apostolski zgodbi omeniti dogodek, ki je bil za (rimsko!) cerkev tako izjemno pomemben, namreč prihod Petra v Rim! Toda Luka o Petru popolnoma molči, kar je popolnoma veljaven dokaz, da Peter nikoli ni bil v Rimu niti ni bil tamkajšnji papež.

Že leta 51 po Kr. je bilo na apostolski sinodi v Jeruzalemu med Jakobom, Petrom in Janezom, ki so veljali za stebre skupnosti, na eni strani, ter Pavlom in Barnabom na drugi strani, z rokovanjem sklenjeno, da naj prvi trije oznanjajo evangelij med obrezanimi, to je med Judi, zadnja dva pa med pogani. ([Gal 2,7-9](#)).

Zaradi misijonskega sporazuma, sklenjenega leta 51, Peter med pogani v Rimu sploh ne bi smel kaj iskati ali početi.

Najbolj jasno pa govori dejstvo, da se je Peter, potem ko je bil po navedbah rimskih zgodovinarjev že 9 let škof v Rimu, nahajal ne v Rimu, ampak v Jeruzalemu in tam sklenil sporazum, ki ga kot škof med rimskimi pogani ne bi smel skleniti niti ga ne bi mogel skleniti, saj Pavel in Barnaba nista prišla pridigati na območje mesta Rima, in Peter kot apostol ali rimski škof bi se, če od takrat naprej ne bi smel spreobračati poganov, sam prikrajšal za vsako dejavnost in se izničil. Tega pa ne moremo sprejeti, ker bi to predpostavljalo Petrovo neumnost, ki v Apostolskih delih nima primere in bi dokazovala najslabše pričevanje o Petrovi sposobnosti za učenje; po drugi strani pa bi bil takšen sporazum, če bi bil Peter rimski škof, očitna prevara s strani Pavla in Barnaba ter odvzem Petrove uradne dejavnosti v Rimu.

Na to bi mi lahko ugovarjali: »Peter se je s tem odpovedal spreobračanju poganov in hotel spreobrniti le rimske Jude.« S tem ugovorom bi se popolnoma zmotili, zato poslušajte, kakšen odgovor na to dam že vnaprej:

Citiram iz Apostolskih del: »Tri dni po prihodu v Rim je Pavel sklical voditelje Judov k sebi in jim povedal, zakaj so ga pripeljali v Rim. Nato so mu odgovorili: Nismo prejeli nobenega pisma iz Judeje o tebi, niti ni prišel noben brat, ki bi o tebi poročal kaj slabega ali kaj slabega povedal. Slišali smo o tej sekti (krščanski), da ji nasprotujejo z vseh strani. Dvomili so v Pavlove izjave, in ko jih je Pavel opozoril na preroke, so ga polni jeze zapustili in se med seboj prepirali o njegovih besedah.« ([Apd 28,17-29](#))

Zdaj pa jaz (Franz) vprašam: »Ali je torej Peter od leta 42 do 61, torej celih 19 let, v Rimu spal namesto da bi poučeval, da Judje v Rimu sploh niso poznali kristjanov in njihovega učenja ter so jih označili za sekto, o kateri so izvedeli, da ji povsod nasprotujejo?

Ali lahko obstaja večji dokaz o nevdržnosti trditve, da je bil Peter od leta 42 do 67 v

Rimu in da je bil škof? Od leta 51 naprej ni smel več spreobračati poganov, ne da bi ga imeli za nezvestega človeka brez značaja, Judje pa niso vedeli ničesar o njem in njegovem Kristusovem nauku! Kje je še kakšen dokaz za Petrovo prisotnost, delovanje in škofovsko službo v Rimu?«

To dejstvo je tako odločilno za vprašanje Petrovega prestola v Rimu, da vsak nasprotni argument utihne v tej osrednji luči resnice.

* * *

Sedaj poslušajmo pojasnilo, ki nam ga je v tej pogosto in močno sporni temni zadevi dal sam Jezus; kajti to pojasnilo je resnično in ostaja veljavno, četudi bi se proti njemu zgrnile vse temne sile, saj je Jezus sam o sebi pričal: »Nebo in zemlja bosta minili, Moje Besede pa ne bodo minile ([Mt 24,35](#); [Mr 13,31](#); [Lk 21,33](#)).

4. Očetovo pojasnilo o Petrovem sedežu, saj ta nikoli ni odšel v Rim.

Govori Jezus Kristus po Jakobu Lorberju ([JVE10 161,1-21](#))

161. Širitev Gospodovega nauka v Babilonu

1 Kralj je nekaj let pozneje zelo gostoljubno sprejel tudi apostola Mateja in njegovega sopotnika na njuni poti v Indijo, in pri njem sta ostala vse leto.

2 Ko pa je hotel Matej s sopotnikom odpotovati naprej v Indijo, mu je kralj dal varno spremstvo do meja svojega kraljestva. Omenjeni apostol je bil pri tem kralju eden prvih pričevalcev o Meni, in je hotel v mestu, ki se je tedaj imenovalo še Babilon - čeprav je bil stari Babilon precej daleč stran od tistega mesta in velik kup ruševin -, spreobračati pogane, ki so bili večinoma privrženci boga Baala.

3 Kralj pa je to Mateju odsvetoval in rekel: »Dovolj je, da jaz in moji dvorjani vemo, v kaj naj verujemo in kako je s to vero, za drugo bom že poskrbel s sinovi, kajti ne bi vas rad izpostavil brezmejnemu besu naših svečnikov. Ko pa bodo ti pomrli drug za drugim in bom poskrbel, da na njihovo mesto ne bo prišel nihče drug, bo z ljudstvom že laže.«

4 S to kraljevo izjavo sta se oba apostola sprijaznila in si nista več prizadevala, da bi Moj nauk razširjala med ljudstva tega kralja.

5 Sedem let pozneje pa je k istemu kralju prišel Peter s sinom Markom. Tudi njiju je kralj nadvse gostoljubno sprejel, in tudi Peter je kralju predlagal, naj bi vsaj tisto mesto postopno seznanil z Mojim naukom.

6 Kralj, ki je imel Petra zelo rad, in tudi Marka, je Petru to odsvetoval, ker je dobro vedel, s kakšnim duhom so prežeti Baalovi svečniki, zato je Petra še posebej opozoril: »Glej, živimo v deželi, ki sega daleč na vzhod vse do velike reke Ganges, polna je različnih divjih zveri in različnega strupenega plevela. Tam pa, kjer Gospod Bog dovoli, da se takšne živali in strupene rastline zelo razmnožijo, so gotovo tudi tla, še zlasti ozračje, polni zlih duhov in hudičev. Ti letajo naokrog kakor lačni in rjoveči levi, tigri, panterji in hijene ter iščejo, koga izmed ljudi bi ujeli in pokončali.

7 Omenjene živali so strašne in zelo hudobne, zato je lov nanje zelo nevaren. Toda še

tisočkrat hujši so moji Baalovi svečeniki, kajti vsak od njih ima v sebi najmanj tisoč hudičev. Nihče drug jim ni kos kot le jaz s svojo največjo strogostjo in vojaki, ki pa so večinoma Judje, Grki in Rimljani. Kot kralj sem, kot lahko sklepate, le rimski vazal, saj rimsko cesarstvo sega do Gangesa, šele onstran te reke se začne indijsko kraljestvo, katerega meja pa nihče od nas ne pozna.«

8 Ta kraljev nasvet je bil sicer Petru všeč, toda skrivoma je čutil potrebo, da bi se s tem ali onim meščanom tistega mesta pogovoril o Mojem nauku in Mojem kraljestvu. To so seveda kmalu zvedeli tudi svečeniki, in Petru po svojih odposlancih sporočili, naj tudi nje seznanj z osrečujočim naukom.

9 Peter se kar dolgo ni pustil pregovoriti, zlasti ker ga je pred tem resno posvaril sin in pomočnik Mark, in mu tudi vsakokrat rekel: »Naj v najini zadevi ukrepa kar kralj, midva pa tudi ne bova nasprotovala Gospodovi volji, če bova upoštevala kraljev nasvet.«

10 Peter se je kljub temu po dveh letih odpravil na sproščen sprehod zunaj mesta, in tam srečal več beračev in bolnikov. Reveže je obdaroval, bolne pa ozdravil z močjo Mojega duha, ki je prebival v njem.

11 Pri teh čudežih je bilo navzočih tudi več Baalovih svečenikov, ki so prepoznali Petra in ga goreče prosili, naj se jim pridruži na poti v notranjost dežele.

12 Vdal se je njihovim številnim prošnjam in trdnim zagotovitvam, saj so mu rekli, da je v nekem bližnjem kraju zelo veliko bolnikov, ki jim ne more pomagati noben zdravnik, in če bi ozdravil tudi te, bodo tudi oni in še drugi svečeniki prevzeli njegov nauk in templje porušili s svojimi rokami.

13 Po teh besedah je Peter odšel z njimi in po eni uri so prišli v kraj, kjer je bila množica vročičnih in obsedenih bolnikov, ki jih je Peter vse ozdravil in celo obudil nekega mrtvega.

14 Ozdravljeni so začeli hvaliti Petra in rekli: »Moral ga je poslati pravi Bog, sicer nas ne bi mogel ozdraviti zgolj z besedo, saj vsi naši številni bogovi še nikoli niso zmogli narediti česa takšnega.«

15 To pa je svečenike, ki so spremljali Petra, nadvse razjezilo. Na videz prijateljsko so ga silili, naj se z njimi poda še v neki manjši kraj, v katerega je pot peljala skozi gozd iz samih mirt in vrtnic. V tem gozdu so zgrabili Petra, ga slekli, pretepli in za pete obesili na neko suho mirtino drevo, na dnu pa pritrdili prečno gred, na katero so z vrvmi privezali njegove roke, ga pustili tako viseti in se po drugi poti vrnil domov.

16 Ker pa je kralj pogrešil Petra, saj ga dolgo ni bilo domov, je ukazal, naj ga iščejo vsepovsod, v mestu in zunaj njega, in šele naslednji dan jim ga je uspelo v mirtinem gozdu najti mrtvega in hudo pretepenega.

17 Medtem so tudi ozdravljeni obvestili kralja, da so Petra mestni svečeniki zelo prijazno pripeljali k njim in jih je čudežno ozdravil, poleg tega tudi mrtvega obudil v življenje. Povedali so še, da se je nato Peter s svečeniki peš odpravil v notranjost dežele.

18 Kralj je bil nato zelo žalosten, dal Petra s kraljevskimi častmi pokopati v kraljevo grobnico in vanjo prnesti še mirtino drevo.

19 Potem pa se je več kot dva tisoč svečenikom v tistem mestu začelo slabo goditi. Kralj ni prizanesel niti enemu, njegovi vojaki so pobili vse, in jih nato po kraljevem ukazu v več kot štiristo vozovih odpeljali daleč v puščavo, tam stresli iz vozov in jih pustili za hrano divjim

živalim.

20 Mladi Mark pa je nato s pomočjo kralja in nam že znanih obeh upravnikov začel ljudi v mestu spreobračati k Mojemu nauku, in niti leto dni ni minilo, ko je bilo že vse mesto skrajno blagoslovljeno in spreobrnjeno v Moj nauk, enako se je potem zgodilo skoraj z vso deželo.

21 Ob tej priložnosti vam, Svojim najmlajšim učencem, razkrivam, kje in kako je na tem svetu končal prvi apostol; ni torej končal v Rimu, še manj v Jeruzalemu, temveč v novem mestu Babilonu, ki so ga pozneje Saraceni preimenovali v Bagdad.

* * *

Govori Franz Schumi

Po navedbah dragega Očeta je bila zgornja novica vključena v Apostolska dela, vendar so jo že v 3. stoletju izključili rimski duhovniki; zato ni bila med spisi, ki so jih v 4. stoletju (leta 325) prinesli na [koncil v Nicejo](#); zato je ni niti v grški Bibliji. Uboj se je po sporočilu Očeta Jezusa zgodil 9. oktobra leta 59, ko je bil Peter star 76 let. S tem se je izpolnila Jezusova prerokba iz Janeza [21,18-19](#).

Presenetljivo pri tej zgodbi je prav to, da rimsko duhovništvo pozna način smrti, kar je lahko vedelo le iz Apostolskih del, vendar pa ta o tem ne poročajo, kar je očitna zgodovinska manipulacija s Petrovim stolom v Rimu. V Rimu so namreč že zgodaj delali na tem, da bi pridobili apostolski primat za Rim, da bi se s tem hvalili.

Vprašanje: »Ali je Peter ustanovil rimsko cerkev?« je Gospod v [Duhovnem soncu1](#) v poglavjih 67 in 68 obširno obravnaval in tudi tam dokazal, da je izmišljeno.

Drugo pismo Petra je bilo napisano avgusta leta 58 prav tako v Babilonu (Bagdad), v katerem piše, da mu je Jezus razodel, da bo kmalu umrl ([2Pt 1,14](#)).

O Pavlu mi je Oče dal naslednjo opombo: »Pavel je prišel v Rim spomladi leta 61 in ostal 4 (ker Nova zaveza - [Apd 28,30](#) - govori le o dveh letih, da je Pavel ostal v svoji lastni hiši, je s tem dokazano, da Apostolska dela segajo le do leta 63, kar mi je potrdil tudi Oče) leta tam zaprt in je bil v preganjanju kristjanov pod Neronom leta 65, ko je bil star 66 let, umorjen.«

Iz tega vidimo, da je bilo celotno rimsko papeštvo stoletja dolga zgodovinska prevara, vzpostavljena za vladavino rimskega duhovništva, ker je prinašala veliko denarja in izjemno čast ter ustvarilo moč papeške svetovne vladavine in jo utemeljilo na neutemeljenih človeških predpisih - saj je bil tisti, ki ni verjel, preklet, izobčen, preganjan, mučen in sežgan na grmadi. Zato je v preteklih stoletjih vera v resnico papeških dogem, četudi smo vedeli, da so to laži, prinašala blaženost - vsaj za ta svet. Dokler je bil nekdo pod kazensko palico duhovništva, je veljalo za preudarno molčati o kakršnih koli drugačnih prepričanjih, ki si jih je pridobil, da bi lahko užival življenje v miru.

5. Očetova Beseda o duhovnih voditeljih

Gradec, 4. februar 1898

1 Moji ljubi otroci! Jaz, vaš Oče Jezus, vam pravim, da si ne smete na Zemlji za svojega duhovnega voditelja postavljati nobenega človeka, ki nosi visok naziv, kajti nošenje nazivov dokazuje, kateri duh v takem voditelju prevladuje za duhovno življenje. Samo taki voditelji, ki ponižno in nesebično priznavajo Mene kot najvišjega in edinega voditelja človeških src, vam lahko prinesejo blagoslov. Kdor pa se obdaja z velikim sijajem in slavo, ta ni duhovni voditelj po Mojih besedah: »Največji med vami bodi vaš strežnik.« ([Mt 23,11](#); [Mk 10,43](#); [Lk 22, 26-27](#)). In tako tudi papež ni po Mojem srcu in Mojih besedah, ampak po željah tistih, ki so ga izbrali in postavili. Toda konec nenormalnih razmer se bliža in v tistem času bom ponovno vzpostavil prvotni krščanski red. To vam vsem, ki vas to zadeva, pravi vaš Oče Jezus Jehova Sabaot, Gospod sveta. Amen!

6. Priloga (Odlomek iz »Dei Filius« z dne 24. 4. 1870 - Prvi vatikanski koncil)

Iskazovati čast

I. O Bogu, Stvarniku vseh stvari

1 Če kdo zanika edinega pravega Boga, Stvarnika in Gospoda vseh vidnih in nevidnih stvari: naj bo preklet.

2 Če kdo brez sramu trdi, da ničesar ne obstaja zunaj snovi: naj bo izobčen pogubi.

3 Če kdo pravi, da je substanca ali bistvo Boga in vseh stvari eno in isto: naj bo preklet.

4 Če kdorkoli reče, da končne stvari, bodisi materialne bodisi duhovne, ali vsaj duhovne, izhajajo iz božanske biti; ali da božanska esenca s svojim razodetjem in razvojem postane vse; ali končno, da je Bog univerzalno ali nedoločeno bitje, ki s tem, da določa samo sebe, ustvarja vesolje stvari, razdeljeno na rodove, vrste in posameznike: naj bo preklet.

5 Če kdo ne izjavi, da je svet in vse, kar je v njem, tako duhovno kot materialno, po vsej svoji substanci ustvarjeno od Boga iz nič; ali če bo rekel, da Bog ni ustvarjal po svobodni volji, neodvisno od vsake nujnosti, temveč je ustvarjal tako nujno, kakor nujno ljubi samega sebe; ali če bo zanikal, da je bil svet ustvarjen v Božjo slavo: naj bo preklet.

II. Razodetje

6. Če kdo trdi, da edinega pravega Boga, našega Stvarnika in Gospoda, ni mogoče z gotovostjo spoznati iz naravne luči človeškega razuma na podlagi tega, kar je storil: naj bo izobčen.

7 Če kdo pravi, da ni mogoče ali razložljivo, da bi bil človek prek božjega razodetja poučen in razsvetljen o Bogu in čaščenju, ki mu pripada: naj bo preklet.

8 Če kdo pravi, da človek ne more biti božansko povzdignjen do znanja in popolnosti, ki presega naravno, ampak da lahko in mora iz sebe pridobiti vse resnice in vsako dobro, tako da nenehno napreduje: naj bo preklet.

9 Če kdo ne priznava vseh knjig Svetega pisma v vseh njihovih delih kot svetih in

kanoničnih, kakor jih je potrdil Sveti koncil v Trentu, ali zanika njihovo božansko navdihnjenost: naj bo izobčen.

III. O veri

10 Če kdo trdi, da je človeški razum tako neodvisen, da Bog ne more zapovedati vere: naj bo preklet.

11 Če kdo hoče reči, da se božanska vera ne razlikuje od naravnega spoznavanja Boga in moralnih stvari in da zato ni potrebna božanska vera, da bi se verjelo v razodeto resnico prek razodetne avtoritete Boga: naj bo preklet.

12 Če kdo trdi, da božjega razodetja ni mogoče verodostojno utemeljiti z zunanjimi znamenji in da morajo ljudje zato do vere priti le prek notranje izkušnje ali zasebnega navdiha vsakega posameznika: naj bo izobčen.

13 Če bo kdorkoli rekel, da so čudeži nemogoči in da se zato njihovo pripovedovanje, četudi je vsebovano v Svetem pismu, nanaša na bajke in mite; ali da čudežev ni mogoče nikoli z gotovostjo prepoznati, niti da se z njimi ne more zadostno prepoznati in dokazati božanskega izvora krščanske vere: naj bo izobčen.

14 Če kdo reče, da privolitev v krščansko vero ni svobodna, ampak da jo nujno povzročajo argumenti človeškega razuma; ali da je Božja milost potrebna le za živo vero, ki služi ljubezni do bližnjega: naj bo izobčen.

15 Če kdo reče, da je položaj vernikov enak položaju tistih, ki še niso prišli do edine prave vere, tako da imajo katoličani upravičen razlog, da postavljajo pod vprašaj vero, ki so jo že prejeli pod cerkvenim učiteljstvom, in zadržujejo svojo privolitev, dokler ne dosežejo znanstvenega dokaza verodostojnosti in resničnosti svoje vere: naj bo izobčen.

IV. Vera in razum

16 Če kdo trdi, da božje razodetje ne vsebuje nobene resnične in prave skrivnosti, ampak da je mogoče vse dogme vere razumeti in dokazati z razumom, ki se ustrezno ravna po naravnih načelih: naj bo izobčen.

17 Če kdo trdi, da je treba človeške discipline obravnavati s takšno svobodo, da se njihove trditve, četudi so v nasprotju z razodetim naukom, lahko štejejo za resnične in jih Cerkev ne sme obsoditi: naj bo preklet.

18 Če kdo pravi, da se lahko zgodi, da bodo dogme Cerkve nekega dne – v neprekinjenem napredku znanosti – dobile drugačen pomen, kot ga jim Cerkev namerava dati in razume: naj bo izobčen.

Opombe:

1* V času Franza Schumija je po mestu Gradcu in po vsej Koroški krožila grozljiva papeška bula, v kateri je bilo navedenih 21 kanonikov kot osemnajst prvotnih »[DEI FILIUS](#)« z dne 24. aprila 1870 (glej prilogo na koncu 1. dela), v kateri sta pod št. 14. in 15. stoletje vsebovala koncept papeške nezmotljivosti, in vseh enaindvajset lažnih kanonov se je končalo z opombo »... naj bo preklet«, medtem ko originalni navajajo »... naj bo

anatemiziran«. Dejansko je bila dogma o nezmotljivosti papeža vzpostavljena približno tri mesece po Dei Filius v drugi, veliko bolj znani papeški buli, »[PASTOR AETERNUS](#)«, z dne [18. julija 1870](#), v kateri naj bi en sam »odstavek« – razdeljen na štiri dele – predstavljal dopolnitev prejšnje bule. (Opomba revizorja)

2* Tukaj gre verjetno zmotno Schumijevo omenjanje, saj v (napačni) papeški buli št.15 o nezmotljivosti papeža, ki je v Schumijevem lastništvu, se stavek glasi: »... po božjem zakonu.« [A.d.W.]

3* Natančno besedilo [1. pisma](#) papeža Klemensa I. Korinčanom, prevedeno iz grščine, točka 5,3-7 - ki ga Schumi očitno ni imel, ampak ga je poznal le iz pripovedovanja - se glasi: »3 Vzemimo dobre apostole. 4 Peter ni prenašal le enega ali dveh nepravilnih zavistnežev, ampak mnoge težave, in tako je z mučeništvom dosegel kraj slave. 5 Iz zavisti in nesoglasij je Pavel pokazal nagrado potrpežljivosti. 6 Sedemkrat je bil vklenjen, izgnan, kamenjan, na vzhodu in zahodu je bil imenovan za oznanjevalca in užival plemeniti sloves vere. 7 Potem ko je po vsem svetu pridigal pravičnost, dosegel mejo zahoda in pred oblastmi dajal pričevanje, je zapustil svet in dosegel sveto mesto ter postal največji vzor potrpežljivosti.« [A.d.W.]

4* Tunika iz Argenteuila (nem. [Die Tunika von Argenteuil](#)). Gre za tuniko iz obdobja med 6. in 9. stoletjem, za katero po izročilu velja, da naj bi bila oblačilo Jezusa Kristusa v zadnjih urah njegovega življenja. Posebnost te tunike naj bi bila, da je tkana brez šivov, zaradi česar jo nekateri viri označujejo kot "nepraktično" ali nenavadno izdelano. Od 9. stoletja dalje se hrani v [baziliki Saint-Denys](#) (sv. Dionizija) v kraju Argenteuil v severni Franciji.